

Arrest

**nr. 48 394 van 22 september 2010
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 11 juni 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 17 mei 2010 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 augustus 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 september 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DE ROECK, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. JOPPEN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 18 augustus 2005 dient verzoeker een visumaanvraag gezinshereniging in. Op 3 september 2007 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van de afgifte van het visum.

Verzoeker is in het bezit van een Schengenvisum geldig van 21 mei 2009 tot 4 juni 2010.

Op 27 augustus 2009 dient verzoeker een aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in, als bloedverwant in neerdalende lijn, met name in functie van zijn vader.

Op 11 januari 2010 neemt de gemachtigde van de burgemeester de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 5 februari 2010 dient verzoeker een tweede aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in, als bloedverwant in neerdalende lijn, met name in functie van zijn vader.

Op 17 mei 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing houdende de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, aangevraagd op 05.02.2010 door R.F. (...), en van Pakistaanse nationaliteit, geweigerd.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie: Betrokkene heeft onvoldoende aangetoond ten laste te zijn van de referentiepersoon.

Volgende voorgelegde bewijzen zijn onvoldoende:

- *De aangebrachte gezinsinkomsten zijn onvoldoende om een effectieve tenlasteneming van de aanvrager in België te verzekeren, die een levensstandaard garandeert, rekening houdend met het geldend Belgisch integratie-inkomen.*
- *Het voorgelegde attest van onvermogen is een verklaring op eer en kan bijgevolg niet getoetst worden op haar waarachtigheid en objectiviteit. Bovendien vervangt deze verklaring op eer geen officieel document afgeleverd door de bevoegde autoriteiten van het land van herkomst.*

Omwille van deze redenen wordt het recht op verblijf aan betrokkene geweigerd.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een eerste en enige middel de schending aan van de artikelen 2, 3 en 5 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 40bis, 2, §3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort Vreemdelingenwet).

Verzoeker zet zijn middel als volgt uiteen:

“Verzoeker legt een attest van het OCMW OOSTENDE neer voor hem en voor zijn vader die bevestigen dat zij nooit een financiële steun gekregen hebben;

Zijn vader is gepensioneerd en heeft een maandelijks inkomen van 936,57 € (plus jaarlijks 656,88 € voor vakantiegeld);

Dat wanneer men deze bedragen cumuleert, zijn vader tot een gemiddeld maandinkomen geniet van 991,31 €;

Het integratie-inkomen bedraagt 800€ plus 150 € per persoon ten laste;

In casu heeft zijn vader een maandelijks gemiddelde van 991,31 € dus meer dan 950 €;

Het neergelegde affidavit is een geldig document daar deze gelegaliseerd werd door de Pakistaanse autoriteiten (zie stempels);

Tegenpartij kan het tegendeel niet bewijzen;

Verzoeker heeft het recht tot vestiging in BELGIE als descendent van een Belgische onderdaan, zij vader conform het artikel 40 §6 van de wet van 15/12/1980;”

2.2. Verzoeker verwijst in zijn repliekmemoire naar de middelen zoals uiteengezet in zijn inleidend verzoekschrift.

2.3. Waar verzoeker op het einde van zijn verzoekschrift stelt dat hij het recht heeft tot vestiging in België als descendent van een Belgische onderdaan, met name in functie van zijn vader, conform het artikel 40, § 6 van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verweerder er terecht op wijst dat de

Vreemdelingenwet geen artikel 40, § 6 meer bevat. Gelet op het feit dat verzoeker in de hoofdding van zijn middel verwijst naar artikel 40bis van de Vreemdelingenwet en dit artikel bij de wet van 25 april 2007 werd ingevoegd onder meer ter vervanging van het oude artikel 40, § 6 en gelet op het feit dat verzoeker ook zijn aanvraag om machtiging tot verblijf indiende op grond van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet mag er worden vanuit gegaan dat het een materiële vergissing betreft en dat verzoeker aldus stelt te voldoen aan de voorwaarden van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2, 3 en 5 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De motieven die de bestreden beslissing onderbouwen, kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Er wordt immers, met verwijzing naar de toepasselijke wetsbepaling duidelijk gemotiveerd dat betrokkene onvoldoende heeft aangetoond ten laste te zijn van de referentiepersoon. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt dan ook niet aangetoond. Verzoeker poogt in zijn enig middel de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen, waaruit blijkt dat hij eerder de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert en het middel dan ook verder vanuit dit oogpunt zal worden onderzocht.

Er moet worden benadrukt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). Dit houdt in dat de Raad in het raam van de uitoefening van zijn wettelijk toezicht niet bevoegd is om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet tot een onredelijk besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr.101.624).

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 5 februari 2010, op grond van artikel 40ter juncto 40bis van de Vreemdelingenwet een aanvraag heeft ingediend tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als bloedverwant in neerdalende lijn, met name in functie van zijn vader die de Belgische nationaliteit heeft. Uit het verslag dat werd opgemaakt bij zijn aanvraag blijkt dat verzoeker als bewijs van zijn bloedverwantschap zijn geboorteakte en een DNA-test indiende. Daarnaast legde verzoeker bewijzen van stortingen in het verleden, een attest van het OCMW, bewijzen van inkomsten van zijn vader en een bewijs van onvermogen neer.

Artikel 40bis van de Vreemdelingenwet bepaalt dat:

"§2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

(...)

*3° de bloedverwanten in neergaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° en 2°, beneden de leeftijd van 21 jaar of die **te hunnen laste** zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen."*

In casu is verzoeker het niet eens met de motieven van de bestreden beslissing waarin wordt gesteld dat hij onvoldoende heeft aangetoond dat hij ten laste is van zijn vader.

De bestreden beslissing motiveert dienaangaande het volgende:

"Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie: Betrokkene heeft onvoldoende aangetoond ten laste te zijn van de referentiepersoon.

Volgende voorgelegde bewijzen zijn onvoldoende:

- *De aangebrachte gezinsinkomsten zijn onvoldoende om een effectieve tenlasteneming van de aanvrager in België te verzekeren, die een levensstandaard garandeert, rekening houdend met het geldend Belgisch integratie-inkomen.*
- *Het voorgelegde attest van onvermogen is een verklaring op eer en kan bijgevolg niet getoetst worden op haar waarachtigheid en objectiviteit. Bovendien vervangt deze verklaring op eer geen officieel document afgeleverd door de bevoegde autoriteiten van het land van herkomst.*

Omwille van deze redenen wordt het recht op verblijf aan betrokkene geweigerd"

Ten eerste is verzoeker de mening toegedaan dat zijn vader wel degelijk over voldoende inkomsten beschikt. Verzoeker betoogt dat zijn vader een maandelijks inkomen uit zijn pensioen ontvangt van 936,57 euro en een jaarlijks vakantiegeld van 656,88 euro wat hem een gemiddeld maandinkomen van 991,31 euro oplevert. Gezien het integratie inkomen 800 euro plus 150 euro per persoon ten laste bedraagt, heeft zijn vader meer dan het maandelijks vereiste integratie inkomen van 950 euro.

Verweerder antwoordt in zijn nota dat verzoeker niet dienstig kan verwijzen naar het vakantiegeld, daar verzoeker geen enkel document naar voor heeft gebracht waaruit kan worden vastgesteld of zijn vader vakantiegeld krijgt.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker als bewijs van de inkomsten van zijn vader een brief heeft bijgebracht waaruit het maandbedrag van de inkomensgarantie voor ouderen blijkt voor december 2009 en de verhoging ervan vanaf januari 2010, met name 936,57 euro per maand. Tevens blijkt dat verweerder terecht aanvoert dat noch uit dit document noch uit de andere bijgebrachte documenten kan worden afgeleid dat verzoekers vader nog een jaarlijks vakantiegeld ontvangt. De Raad wijst erop dat verweerder over een discretionaire bevoegdheid beschikt bij de beoordeling of een persoon al dan niet ten laste kan worden beschouwd. Verzoeker gaat er zelf vanuit dat een integratie inkomen met een persoon ten laste minstens 950 euro bedraagt. Aldus heeft verweerder, rekening houdende met de aan hem gekende gegevens op het ogenblik van de bestreden beslissing, op redelijke wijze kunnen vaststellen dat het maandelijks inkomen van 936 euro onvoldoende is om een bijkomende persoon ten laste te nemen om een aangepaste levensstandaard te garanderen.

Ten tweede is verzoeker de mening toegedaan dat het neergelegde affidat een geldig document is daar het gelegaliseerd werd door de Pakistaanse autoriteiten.

De bestreden beslissing stelt dienaangaande dat *"het voorgelegde attest van onvermogen een verklaring op eer (is) en kan bijgevolg niet getoetst worden op haar waarachtigheid en objectiviteit. Bovendien vervangt deze verklaring op eer geen officieel document afgeleverd door de bevoegde autoriteiten van het land van herkomst."* De legalisatie van het affidat is niet meer volledig leesbaar in het administratief dossier, doch de legalisatie van de geboorteakte die door verzoeker werd bijgebracht stelt uitdrukkelijk "deze legalisatie waarborgt de authenticiteit van de inhoud van het document niet". Dit geldt voor elke legalisatie. Verweerder wijst er in zijn nota dan ook terecht op dat de legalisatie van het document slechts de echtheid van de handtekening, die de hoedanigheid waarin de ondertekenaar van het stuk heeft gehandeld, bevestigt en geenszins de inhoudelijke juistheid van de verklaring op eer garandeert. Verzoeker weerlegt met zijn argument aldus niet dat het geen officieel document afgeleverd door de bevoegde autoriteiten van het land van herkomst betreft en een verklaring op eer niet kan worden getoetst op haar waarachtigheid en objectiviteit.

De Raad stelt dan ook vast dat verweerder gelet op zijn ruime discretionaire bevoegdheid en gelet op de feiten die aan hem gekend waren op het ogenblik van de bestreden beslissing op redelijke wijze kon concluderen dat verzoeker onvoldoende heeft bewezen ten laste te zijn van zijn vader. Een schending van de materiële motiveringsplicht of artikel 40bis van de Vreemdelingenwet wordt dan ook niet aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig september tweeduizend en tien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. E. VANDERSCHOMMEN,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

E. VANDERSCHOMMEN

N. MOONEN